కథా కౌముది

జీవితమే సఫలమూ.. తాటిపాముల మృత్యుంజయుడు

పిడపర్తి వెంకటరమణశర్మగారి జ్ఞాపకార్థం
కౌముది నిర్వహించిన కథల పోటీ (2021)లో
బహుమతి పొందిన కథ

అమెరికా దేశం, కాలిఫోర్నియా రాష్ట్రం. ట్రాన్ క్విల్ లాంగ్ టర్మ్ కేర్ సెంటర్. ఉదయం ఏడు గంటలు.

కాలకృత్యాలు ముగించుకొని తిరిగి తన బెడ్డులో తలగడ నిటారుగా పెట్టుకొని కూర్చున్నాడు రాబర్ట్. పూర్తిపేరు రాబర్ట్ విలియమ్స్. పక్కనే ఉన్న రిమోట్ తీసుకొని టీవీలో వార్తలు వినటం మొదలెట్టాడు.

ఇంతలో కాలింగ్ బెల్ నెమ్మదిగా ఒకసారి మోగిన చప్పుడు, అటుపై తాళపుచెవితో తలుపు తీసిన శబ్దం. తలుపు తెరుస్తూ లోపలికి చక్రాల బండిని తోస్తూ వచ్చింది నర్స్. బండిలో అల్పాహారం, కాఫీ సర్ది వున్నాయి.

"గుడ్ మార్నింగ్, మిస్టర్ విలియమ్స్! రాత్రి సరిగ్గా నిద్రపోయారా?" అడిగింది జెన్నిఫర్. ఆవిడ అతనికి కేటాయించబడ్డ నర్స్ మరియు కేర్ టేకర్.

"యస్! చాలా మంచిగా నిద్రపోయాను, జెన్నీ! రోజూ నువ్వు చేస్తున్న సహాయానికి కృతజ్ఞతలు!" ఇచ్చిన వేడి సూప్, బెడ్డుముక్కలను అందుకొన్నాడు.

"ఇట్స్ మై ప్లెజర్. నా డ్యూటీ కూడా. ఈ ఉద్యోగాన్ని చేయడం నాకు ఎంతో సంతోషాన్ని ఇస్తుంది" కాఫీ కలుపుతూ అంది జెన్నీఫర్.

"ఇంకో నెలరోజులు నిన్ను కష్టపెడతానేమో. ఆ తర్వాత నీ సహాయానికి ఎప్పుడు కృతజ్ఞుడిగా ఉంటాను." అంటుంటే అతని గొంతు కొద్దిగా వణికింది.

"బీ బ్రేవ్, మిస్టర్ విలియమ్స్! మీరు బాగా కోలుకున్నారు. అంతా మంచే జరుగుతుంది." గ్లాసులో నీళ్ళు అందిస్తూ, వీపుపై చనువుగా చేతితో తడిమింది జెన్నీఫర్.

వేడి కాఫీ కప్పును పక్కన పెడుతూ, "ఎంజాయ్ యువర్ కాఫీ! లంచ్ టైంలో కలుద్దాం " అంటూ చక్రాల బండిని బయటకు తోసి, తలుపును నెమ్మదిగామూసి వెళ్ళిపోయింది జెన్నీఫర్.

రాబర్ట్ వయస్సు డెబ్బై సంవత్సరాలు. ఫైర్ డిపార్ట్ మెంట్ లో యాభై సంవత్సరాలకు పైగా పనిచేసి మార్షల్ గా రిటైర్డ్ అయ్యాడు. ఆరు అడుగులకు పైనే ఎత్తు. ఇప్పటికి మంచి దృఢకాయుడు. అతనికి ఒక కూతురు. అయిదు వందల మైళ్ళ దూరంలో వేరే సిటీలో ఉంటుంది. ఈ మధ్య కాలంలో అతను ఏ కారణం లేకుండా వ్యాకులతకు లోనౌతూ,పదే పదే విచారపడుతుంటే డాక్టరును కలిసారు. ఒంటరితనం నుండి దూరంగా, కొంత కాలం లాంగ్ టెర్మ్ లో ఉంటే బాగుంటుందని చెప్పటంతో కూతురు ట్రాన్ క్విల్ కేర్ లో చేర్పించింది.

కాఫీ తాగుతూ వార్తలు చూస్తుంటే పక్కనే ఉన్న ఇంటర్ కాం ఫోను మోగింది. ఎత్తి 'హల్లో'' అన్నాడు.

అవతలనుండి రిసెప్షనిస్ట్ గొంతు. "మిస్టర్ విలియమ్స్! మిమ్మల్ని చూడటానికి ఇద్దరు అతిథులు వచ్చారు. ఇప్పుడు పంపించవచ్చా?"

'నన్ను చూడటానికి ఎవరు వచ్చి ఉంటారు?' ఒక్క క్షణం ఆశ్చర్యానికి లోనౌతూ "యస్, వారిని పంపించండి" అని ఫోను పెట్టేసాడు.

'ఎవరై ఉంటారు? తను ఈ హోంలో జాయిన్ అయ్యిమూడు నెల్లయింది. తనతో పనిచేసి, దగ్గరలో ఉంటున్న సహోద్యోగులు కొందరు వచ్చి పరామర్శించి వెళ్ళారు. కూతురు రెండు వారాలకోసారి వస్తూనే వుంది. మరి వీళ్ళెవరై ఉంటారు?' అని తర్జనభర్జన పడుతుంటే తలుపుపై చిన్నగా చప్పుడు. 'కమిన్ ' అనగానే హోం ఉద్యోగి తలుపు తెరిచాడు.

ఇద్దరు వ్యక్తులు లోనికి వచ్చారు. ఇద్దరు సూటులో ఉన్నారు. మెళ్ళో టై కట్టుకున్నారు.

"మిస్టర్ విలియమ్స్! మేము బర్కిలీ యూనివర్సిటీ నుండి వస్తున్నాము. అక్కడి ప్రెసిడెంట్ ఆఫీసులో పనిచేస్తున్నాము. మీతో మాట్లాడటానికి అయిదు నిమిషాలు కావాలి " అన్నాడు వాళ్ళలో ఒకడు.

"యూనివర్సిటీ? బర్కిలీ?" అంటూ తడబడి "ష్యూర్, నేను రెడీ" అన్నాడు.

"మీకు తెలిసే ఉంటుంది. ప్రతి సంవత్సరం మే నెల మధ్యలోయూనివర్సిటీ కాన్వకేషన్ ఉంటుంది. వచ్చే వారం జరగబోయే ఆ ఫంక్షన్ కు మిమ్మల్ని ఒక అతిథిగా ఆహ్వానించటానికి వచ్చాం" అన్నాడు ఇంకోతను.

"నేనా, కాన్వకేషన్ కు గెస్ట్ రావటమా?" నమ్మశక్యం కాలేదు రాబర్ట్ కి.

"అవును నిజమే. యూనివర్సిటీ కొద్ది రోజుల క్రితం తీసుకున్న నిర్ణయం ఇది. మీరు ప్రస్తుతం ఎక్కడున్నారో తెలుసుకోవటంలో కూడా కాస్తా కాలాయాపన జరిగింది. మీ ఆచూకీ దొరకగానే చకచకా యూనివర్సిటీ నిర్ణయాలు తీసుకొంది." అన్నాడు యూనివర్సిటీ ఉద్యోగి.

"ఓ, అలాగా! కానీ... నేను హైస్కూల్ వరకే చదువుకున్నాను. కాలేజ్ లో అడుగే పెట్టలేదు. మరి, ఇలా నన్ను ఆహ్వానించడం ఏమిటో నాకు బొత్తిగా అర్థం కావడం లేదు" సందిగ్ధం వెలిబుచ్చాడు.

"మాకు కూడా అన్ని వివరాలు తెలియవు. యూనివర్సిటీ ప్రెసిడెంట్ ఆహ్వానాన్ని మీకు అందించడానికి మాత్రమే వచ్చాం. మీరు వచ్చివెళ్ళటానికి అన్ని సదుపాయాలు యూనివర్సిటీయే ఏర్పాటు చేస్తుంది. మీ ఆరోగ్యానికి తగిన జాగ్రత్తలు కూడా తీసుకొంటుంది." అంటూ భరోసా ఇచ్చాడు.

"మరి, ఈ విషయం నా కూతురికి చెప్పాలి. అమ్మాయి ఓకే అంటే వచ్చేస్తాను." నింపాదిగా అన్నాడు రాబర్ట్.

"ఓ! మేము ఇక్కడికి రాబోయే ముందు మీ అమ్మాయితో ఫోనులో మాట్లాడాము. మీతో మాట్లాడిన విషయాలే ఆవిడకు చెప్పాం. మీ కూతురు సమ్మతి తెలిపిన తర్వాతే ఇక్కడకు బయలుదేరాం." అన్నాడు.

"ఓకే దెన్! డన్ డీల్!" అంటూ షేక్ హ్యాండ్ ఇచ్చాడు.

"గ్రేట్, ఆ రోజు ఉదయం యూనివర్సిటీ నుండి లిమోసిన్ వస్తుంది. ఎనిమిది గంటల వరకు రెడీగా ఉండండి." అంటూ వెళ్ళిపోయారు యూనివర్సిటీ ఉద్యోగులు.

రాబర్ట్ కు అంతా అయోమయంగా ఉంది. ఎప్పటిలాగే మామూలుగా ప్రారంభమైన ఉదయం పది నిమిషాల్లో పూర్తిగా మారిపోయింది. ఇప్పటివరకు జరిగింది నిజమా అని ప్రశ్నించుకొన్నాడు.

రాబర్ట్ తండ్రి కూడా ఫైర్ డిపార్ట్ మెంట్ లో పనిచేసాడు. అప్పట్లో ఫైర్ ఇంజన్లు చాలా చిన్నగా ఉండేవి. చెక్క డ్రమ్ముల్లో నీళ్ళు నింపుకొని ఎప్పుడూ రెడీగా ఉండేవారు. అగ్నిని ఆర్పే ఇతర చిన్న పరికరాలు ఉండేవి. ట్రక్కులో వేలాడదీసిన ఒక పెద్ద గంటను చేత్తో మోగిస్తూ వెళ్ళేవారు. తండ్రి వేసుకునే దుస్తులు, టోపీ, బూట్లు చూసి చిన్నప్పుడే ఆ వృత్తిపట్ల ఆకర్షితుడయ్యాడు. ఇంటికి వచ్చి తండ్రి చెప్పే కబుర్లు వింటుంటే గౌరవం కూడా పెరిగింది. స్కూలు నుండి ఇంటికి వెళ్ళేటప్పుడు తండ్రి పనిచేసే ఫైర్ స్టేషన్ వద్ద ఆగేవాడు. అక్కడంతా కలయ తిరిగేవాడు. ట్రక్కులో కూర్చుని గంటను నెమ్మదిగా మోగించేవాడు. స్నేహితులతో గొప్పలు చెప్పుకునే వాడు.

హైస్కూలు అవగానే తాను ఫైర్ డిపార్ట్ మెంట్ లో పనిచేస్తానన్నడు. కొడుకు శ్రద్దాసక్తులు గమనించిన తండ్రి సరే అన్నాడు. వృత్తిపరంగా ఆరునెలల శిక్షణ పూర్తి చేసి అప్రెంటిస్ గా ఉద్యోగం మొదలెట్టాడు. అంచెలంచెలుగా ఎదిగి మార్షల్ గా రిటైర్మెంటు తీసుకొన్నాడు. యాభై సంవత్సరాల సర్వీసులో ఎన్నో అనుభవాలు. కొన్ని ఆనందాన్నిచ్చేవైతే, మరికొన్ని విషాదాన్ని గుర్తు చేసేవి. ఇళ్ళు, ఆఫీసుల్లోని మంటలకు ఎదురొడ్డి ఆర్పేసాడు. అడవుల్లోని కార్చిచ్చులను సాహసోపేతంగా ఎదుర్కొన్నాడు. రాత్రనకా, పగలనకా శ్రమించాడు. అత్యవసర పరిస్థితుల్లో పిలుపు వస్తే వెళ్ళడానికి ఎప్పుడూ సంసిద్ధుడై ఉండేవాడు. ఆ కాలాన్ని, సేవను గుర్తు చేస్తూ తెల్లని చర్మంపై అక్కడక్కడా కాలిన గుర్తులు, కమిలిన మరకలు ఇప్పటికి ఉన్నాయి.

ఆ గుర్తులను చేతివేళ్లతో నెమ్మదిగా తడుముకొంటుంటే సెల్ ఫోను మోగింది.

"హాయ్ డాడ్!" కూతురు కంఠం.

"హల్లో బేబీ" రాబర్ట్ ముఖంలో నవ్వు, గొంతులో మాధుర్యం.

"బర్కిలీయూనివర్సిటీ వాళ్ళు వచ్చి నిన్ను కలిసారా?"

"అవును, వచ్చి ఇప్పుడే వెళ్ళారు. ఏం జరుగుతుందో నాకేమీ పాలుపోవడం లేదు." అని గాభరగా అన్నాడు.

"మీ టూ డాడ్, నేనేమి అడిగినా వివరాలు తెలియవంటూ మాట దాటేసారు. అయినా, భయపడే విషయం కాదుగా. ఇది నీకు ఒక గౌరవంగా భావించవచ్చు. అందుకే ఓకే చెప్పేసాను" కూతురు గలగలా చెప్పేసింది.

"ఐ అగ్రీ విత్ యూ, స్వీట్ హార్ట్! ఏం జరుగుతుందో చూద్దాం " అన్నాడు రాబర్ట్.

"బై డాడ్. తరువాత మాట్లాడుతాను." అంటూ ఫోను పెట్టేసింది కూతురు.

★★★

బర్కిలీ యూనివర్సిటీ క్యాంపస్. ఒక పెద్ద భవనం ముందు విశాలమైన ఆవరణలో కుర్చీలు వరుసగా పేర్చారు. పట్టా తీసుకోబోయే విద్యార్థినీ విద్యార్థులు తమ డిపార్ట్ మెంట్, ఇంటిపేర్లతో కలిపి ఒక క్రమపద్ధతిలో కూర్చుని ఉన్నారు. నల్లని కోటు, తలపై నల్లటి టోపీ ధరించారు. మెడలో అబ్బాయిలైతే టై, అమ్మాయిలేమో రుమాళ్ళు ధరించారు. అందరి ముఖాలు సంతోషంతో వెలిగిపోతున్నాయి. తాము నాలుగేళ్ళు పడ్డ కష్టానికి పతాక సన్నివేశం అది. పట్టా పుచ్చుకొనే కొందరు పై చదువులకు వెళుతున్నారు, కొందరు ఉద్యోగాలకు వెళుతుంటే, కొందరు స్వంత బిజినెస్ మొదలెట్టాలనే యోచనతో ఉన్నారు. వెరసి, అందరూ బంగారు భవిష్యత్తు కోసం ఎదురుచూస్తున్నారు. ఇంకా ఏం చెయ్యాలో నిర్ణయించుకోవటంలో మరికొందరు సతమవుతున్నారు కూడా. పిల్లలు పట్టా తీసుకునే సన్నివేశాన్ని చూడటానికి వచ్చిన తల్లిదండ్రులు, స్నేహితులు దూరంగా గ్యాలరీలో కూర్చున్నారు.

కుర్చీల ముందు భవనానికి దారితీసే ఎత్తైన మెట్లు. మెట్లు ఎక్కగానే పొడవైన హాలు. ఆ హాలులో వరుసగా నగిషీతో చెక్కిన కుర్చీలు వేసి ఉన్నాయి. ఆ కుర్చీల్లో యూనివర్సిటీ ప్రెసిడెంట్, డిపార్ట్ మెంట్ హెడ్స్, కాన్వకేషన్ కు సరిపడే సాంప్రదాయ దుస్తులు ధరించి ఆసీనులై ఉన్నారు. వారి మధ్యలో రాబర్ట్ కూర్చుని ఉన్నాడు. కొద్దిగా అసౌకర్యంగా ఉన్నాడు. అతని పక్కనే పాతికేళ్ళ లోపు వయసున్న అమ్మాయి కూర్చుని ఉంది. ఆఫ్రికన్ ఆమెరికన్ జాతికి చెందిన అమ్మాయి ఆమె.

కాన్వకేషన్ ప్రారంభమయ్యింది. ముందుగా ప్రెసిడెంట్ మాట్లాడాడు. అందరిని ఆహ్వానిస్తూ, యూనివర్సిటీ సాధించిన అభివృద్ధిని, భవిష్యత్తు ప్రణాళికలను, విద్యార్థులు సాధించిన ఫలితాలను వరుసగా చెప్పుకొచ్చాడు. చివరగా వారి మధ్య కూర్చున్న అమ్మాయి గురించి మాట్లాడాడు. ఆ అమ్మాయి పేరు షకీత స్మిత్. ఆ సంవత్సరపు 'వాలెడిక్టేరియన్'. యూనివర్సిటీ నుండి వీడి వెళ్ళుతున్న విద్యార్థులకు వీడ్కోలు చెప్పటానికి ఎన్నుకోబడ్డ 'అత్యుత్తమ విద్యార్థి '. తీసుకొన్న అన్ని కోర్సుల్లో ఉత్తమ గ్రేడ్లు సంపాదించింది. ప్రొఫెసర్ల మెప్పును పొంది వారు చేసే పరిశోధనల్లో తనవంతు సహాయం

చేసింది. స్కాలర్షిప్పులు సంపాదించింది. పైసా ఖర్చు లేకుండా చదువులు పూర్తిచేసింది. షకీత పట్టిందల్లా బంగారం అయ్యింది. ఆ అమ్మాయి ప్రతిభ చూసి దేశంలోని పేరొందిన యూనివర్సిటీలు ఏకంగా పి హెచ్ డీ చేయటానికి ప్రవేశాన్ని ఇచ్చాయి. మా దగ్గరి కంటే మా దగ్గరికి వచ్చి చదవమంటూ పోటీ పడ్డాయి. ఆ మాటలు వింటున్న రాబర్ట్ కు తెలిసింది ఆ అమ్మాయి ఎంతటి ప్రతిభావంతురాలో.

ప్రెసిడెంట్ తర్వాత డిపార్ట్ మెంట్ హెడ్స్ మాట్లాడారు. అటు తర్వాత ఆనాటి వాలెడిక్టేరియన్ అయిన షకీతను ప్రసంగించమన్నాడు ప్రెసిడెంట్. షకీత లేచి మైకు ముందుకు వచ్చి విద్యార్థులను ఉద్దేశిస్తూ మాట్లాడటం మొదలెట్టింది. రాబర్ట్ శ్రద్ధగా వింటున్నాడు.

“నేను మీలో ఒకరిని. మీలాగానే పట్టా తీసుకోబోతున్న విద్యార్థిని. నేనేమి పెద్దమాటలు మాట్లాడను. నీతులు బోధించను. ప్రతి మనిషి జీవితాన్ని తరచి చూస్తే ఏదో ఒక ప్రత్యేకత ఉంటుంది. ఈ రోజు నేను ఇక్కడ నిలబడి ఉన్నాను కాబట్టి ఇప్పటివరకు సాగిన నా జీవితంలోని కొన్ని విశేషాలను మీతో పంచుకొంటాను.

నా తల్లి రోజువారి పనిచేసుకొని బతికేది. నేను పుట్టిన మొదటి సంవత్సరంలోనే ఆమె మరణించింది. నా పసితనం వీడక ముందే చనిపోయిన నా తల్లిని ఫోటో ద్వారానే ఎరుగుదును. నా తండ్రి ఎవరో నాకు తెలియదు. ఆతను ఎవరో నా తల్లి ఎవరికీ చెప్పలేదని నా తాతయ్య చెప్పాడు. తాతయ్య ఆర్థిక, ఆరోగ్య పరిస్థితులు కూడా అంతంత మాత్రమే. అందుకని, ఏడాది వయసున్న నేను శిశు సంక్షేమశాఖ అక్కున చేరాను.

బాల్యం ఎలా గడిచిందో నాకు సరిగ్గా గుర్తులేదు. కాని, అయిదేళ్ళ వయసు వచ్చేసరికి ఎలిమెంటరీ స్కూలుకు వెళ్ళటం మొదలెట్టాను. అప్పుడు నేను పెంపుడు ఇంటికి పోవటం ఆరంభమయ్యింది. ఒక్కో కుటుంబ సంరక్షణలో ఆరు నెలల వరకు ఉండేదాన్ని. తరువాత వేరే ఇంటికి మారేదాన్ని. ఒక్కోసారి మధ్యలో నన్ను పోషించటానికి ఏ కుటుంబం దొరికేది కాదు. అప్పుడు తాతయ్య దగ్గర గడిపేదాన్ని. బతకటానికే కష్టపడుతున్న తాతయ్యకు భారమయ్యేదాన్ని. ప్రతీ ఆరు నెలలకు ఒక కొత్త ఇల్లు, కొత్త మనుషులు, అన్ని సర్దుకునేసరికి ఇంకో ఇంటికి ప్రయాణం. అప్పుడప్పుడు ఎటు వెళ్ళాలో తెలియని అగమ్యగోచరం. సులువుగా విరిగిపోయే దుర్బలమైన జీవితం. బలమైన కుటుంబ బంధాలు ఏమీ లేవు. వృద్ధాప్యానికి చేరువౌతున్న ఒక్క తాతాయ్య తప్ప. మానసికంగా ఎంతో క్షోభ అనుభవించాను. ఈ అలజడిలో రెండు సంవత్సరాలు స్కూలుకు పోలేదు.

కాలం గడిచి పధ్నాలుగో సంవత్సరంలో అడుగు పెట్టాను. బయట పనిచేసే అర్హత వచ్చింది. హైస్కూలు చదువుతూ బయట మెక్ డొనాల్డ్, గుడ్ విల్ లాంటి చోట్ల పనిచేసాను. స్కూలు నుండి నేరుగా పనికి,

అటునుండి ఇంటికి. అలసిపోయిన నాకు స్కూల్లో ఇచ్చిన హోం వర్క్ చేయటానికి ఓపిక ఉండేది కాదు. ఒక్కోసారి లేటుగా పనిచేస్తే నిద్ర సరిగ్గా ఉండేది కాదు. ఎర్రబడ్డ కళ్ళతో స్కూలుకు వెళ్ళేదాన్ని.

ఈ గడ్డు పరిస్థితులన్నీ నన్ను గట్టిదాన్ని చేసాయి. నిశ్శబ్దం లో ఏడిస్తే వచ్చే కన్నీళ్ళు బతుకును భారం చేస్తాయని, బాధను మరింత పెంచుతాయని తెలుసుకొన్నాను. రోదించడం మానేసాను. వచ్చిన ప్రతి కష్టాన్ని నా ఎదుగుదలకు మెట్టుగా ఉపయోగించుకొన్నాను. సుఖమైనా, దుఃఖమైనా, బాధ అయినా, సంతోషమైనా, మంచి కాలమైనా, దుష్ట కాలమైనా అన్నింటికి నెలవు నేనే. వాటి పుట్టుక నాలో జరుగుతుంది. కాబట్టి నన్ను నేను ఆధీనంలోకి తీసుకుంటే నా భవిష్యత్తును నేను నిరించుకోవచ్చని తెలిసొచ్చింది. నన్ను నేనే పెంచుకొన్నాను. ఇదీ నా గతం. ఇదంతా చెప్పి మిమ్మల్ని బాధిస్తే, వెరీ సారీ! నన్ను క్షమించండి."

ఇదంతా వింటున్న రాబర్ట్ షకీతాను మనస్సులో అభినందించకుండా వుండలేకపోయాడు. కాని, ఇంతకూ తను ఈ సభలో ఏంచెయ్యాలో, తన పాత్ర ఏమిటో అర్థం గాక సతమతమౌతున్నాడు.

"అయితే చివరగా, నేనిప్పుడు ఇక్కడ ఇందరి పెద్దల మధ్యలో నిలబడి, మీ ముందు మాట్లాడుతున్నానంటే దానికంతటికి ఒకే ఒక బలమైన కారణం ఉంది. దాని వెనకాల ఒక హీరో ఉన్నాడు. అతనే... ఇక్కడ స్టేజీపై కూర్చుని వున్న మిస్టర్ రాబర్ట్ విలియమ్స్. అతడే మూలకారణం."

తన పేరు వినగానే రాబర్ట్ గుండె ఒక్కసారిగా వేగంగా కొట్టుకుంది. 'నాకు, షకీతాకు సంబంధమేంటి? ఆమె ఉన్నతికి నేను చేసిన సహాయం ఏంటీ? ఆమెను ఇప్పుడే మొదటిసారిగా చూస్తున్నాను" ఆలోచనలలో కొట్టుమిట్టాడాడు.

"నేను కోరగానే, మిస్టర్ విలియమ్స్ జాడ తెలుసుకొని అతన్ని ఆహ్వానించినందుకు ప్రెసిడెంట్ కు హృదయపూర్వకంగా కృతజ్ఞతలు తెలుపుకుంటున్నాను" .

ఇంకా అయోమయంలో నుండి తేరుకోని రాబర్ట్ ను చూస్తూ "మిస్టర్ విలియమ్స్, నేను మీకు ఇంకా గుర్తుకు రానట్టుంది. ఆఫ్ కోర్స్ అది చాలా కష్టం . అయినా ఓ పాతికేళ్ళ వెనక్కు వెళ్ళండి." అంటూ ముఖమంతా విచ్చుకుంటూ కళ్ళు మెరుస్తుంటే నోరు విప్పి ఒక్కసారిగా నవ్వింది.

అంతే! ఆ అందమైన నవ్వును ఎలా మర్చిపోగలడు? రాబర్ట్ కు విషయం అవగతమైంది.

షకీత తిరిగి మాట్లాడుతూ గతంలోకి వెళ్ళి రాబర్ట్ కు ఆ కాలాన్ని గుర్తు చేస్తూ మాట్లాడసాగింది.

కాని రాబర్ట్ ఆమె మాటలేమి వినటం లేదు. అతని మనస్సు గతాని తవ్వుకుంటూ ఆ కాలపు పొరల్లోకి వెళ్ళింది.

★★★

అది ఎప్పటి మాట. సుమారు పాతికేళ్ళ కింద జరిగింది. ఆ రోజు ఉదయం ఎనిమిది నుండి సాయంత్రం ఆరు వరకు పనిచేసి ఇంటికి వెళ్ళాలి. అయిదు గంటలవుతుంటే తన తర్వాత డ్యూటీకి రాబోయే సహోద్యోగి ఒకతను ఏదో అర్జంటు పని ఉండి డ్యూటీకి రాలేకపోతున్నాడన్న కబురొచ్చింది. కాబట్టి, రాత్రి షిఫ్ట్ కూడా కొనసాగించటానికి సిద్ధమయ్యాడు రాబర్ట్. బయట సహాయకచర్యలు అందించడం లేనప్పుడు స్టేషన్లోనే కావల్సిన పనులు చేస్తుంటారు. ఆ క్రమంలోనే రాబర్ట్ స్టేషన్ నేలను ఊడ్చాడు. చెత్త నిండిపోయిన ప్లాస్టిక్ బ్యాగులను బయట బిన్ లో వేసి వచ్చాడు. టాయ్ లెట్లో అవసరమైన సరంజామా సర్దుతుంటే స్టేషన్లోని ఫోను మోగింది.

రెండు అంగల్లో వెళ్ళి ఫోను ఎత్తాడు. అవతలినుండి 911 కాల్ డిస్పాచర్ మాట్లాడటం మొదలెట్టాడు. "హలో ఫైర్ స్టేషన్. సిద్ధమేనా? అత్యవసర సహాయం కావాలి?"

"యెస్, రెడీ? ఎలాంటి సహాయం కావాలి?"

"ఫైర్ ఆక్సిడెంట్. అడ్రసు తీసుకోండి..."

అడ్రసు చెబుతుంటే గబగబా పక్కనే ఉన్నా కాగితం పైన రాసుకొంటున్నాడు. ఇంతలో ఇతర సిబ్బంది సమాయత్తం కావటం మొదలెట్టారు. అడ్రసు తీసుకోవడం పూర్తి కాగానే అందరూ ఫైర్ ట్రక్కులో కూర్చున్నారు. సైరన్ మోగిస్తూ వెళుతుంటే రోడ్డు మీద వాహనాలు పక్కకు తప్పుకొని దారి ఇచ్చాయి.

ప్రమాదస్థలానికి అయిదు నిమిషాల్లో చేరుకొన్నారు. అప్పుడే చీకట్లు కమ్ముకొస్తున్నాయి. అక్కడ అగ్ని ప్రమాదంలో చిక్కుకొన్నది ఒక అపార్ట్ మెంట్ కాంప్లెక్స్. వందకు పైగా అపార్ట్ మెంట్లు ఉన్నాయి. ఒకమూలనుండి మంటలు మొదలయ్యాయి. రెండవ అంతస్థులోని పది అపార్ట్ మెంట్లు మంటల్లో చిక్కుకొన్నాయి.

ఆ కాంప్లెక్స్ చాలా పాతది. చెక్కలతో నిర్మించారు. ఆర్థికంగా చాలా దిగువ తరగతికి చెందిన వాళ్ళు అద్దెకు ఉంటారు. అగ్ని ప్రమాదాన్ని నివారించటానికి కావలసిన ముందు జాగ్రత్తలు తీసుకోని భవనమది.

అప్పటికే చాలా మంది చిన్నాపెద్దా బయటకు పరిగెత్తుకొచ్చి రోడ్డు మీదకు నిలబడ్డారు. రాబర్ట్, అతని టీం రోడ్డు పక్కనే ఉన్న హైడ్రం ట్ తెరిచి, హోస్ తగిలించి నీళ్ళు చిమ్మటం మొదలెట్టారు. వారిలో కొందరు కాలుతున్న గోడ చెక్కలను కూల్చటం మొదలెట్టారు. ఇంకొకతను పైనుండి కిందకు వచ్చే మెట్లను అగ్ని ప్రమాదానికి కాలకుండా నీటితో తడుపుతున్నాడు. అందరినీ బయటకు రావలిసిందిగా మైకులో చెబుతున్నారు.

"కాలుతున్న అపార్ట్ మెంట్లలో ఇంకా ఎవరైనా ఉన్నారా?" అక్కడున్న వారిని అడిగాడు రాబర్ట్.

"అదిగో, ఆ ఈశాన్యం మూలన్నున ఇంటివారు ఇంకా కిందకు రాలేదు." అన్నది ఓ కంఠం.

అంతే, ఒక్క ఉదుకున మెట్లెక్కి అటుగా వెళ్ళాడు రాబర్ట్. ఆ అపార్ట్ మెంట్ ముందేమి మంటల్లేవు. కాబట్టి పని సులువైది. తలుపు లోపలి నుండి గడియ పెట్టుంది. దబదబా తలుపును తట్టాడు. సమాధానం లేదు. తన దగ్గరున్న క్రోబార్ తో తలుపును ఎడం చేస్తూ గొళ్ళెం పట్టును సడలించాడు. భుజబలాన్ని ఉపయోగిస్తూ తలుపును తోసాడు. తలుపు తెరుకొంది. అప్పుడప్పుడే లోపల పొగ వ్యాపించటం మొదలెట్టింది.

“హలో, లోపల ఎవరైనా ఉన్నారా? మీరు ప్రమాదంలో ఉన్నారు. త్వరగా బయటకు రండి.” అంటూ గొంతెత్తి అరిచాడు. సమాధానం రాలేదు.

చేతిలో ఉన్న టార్చిలైటు వేసి చుట్టు చూసాడు. ఓమూలగా నేలమీద వేసి ఉన్న పరుపులో ఒక స్త్రీ పడుకొని ఉంది. ఒక్క అంగలో చేరుకొన్నాడు. నిద్రపోతున్నట్టుంది. తట్టిలేపాడు.

ఆవిడ లేవలేదు. ముక్కు దగ్గర వేలెట్టి చూస్తే శ్వాస తీస్తున్నది. ఇంత జరుగుతున్నా కదలటం లేదంటే ఏదో మత్తులో ఉన్నట్టుంది. ఇంతలో ఆవిడ కప్పుకున్న దుప్పట్లో చిన్నగా కదలిక.

దుప్పటి కొద్దిగా తొలగించాడు రాబర్ట్. ఆశ్చర్యం. పాలబుగ్గల పసిపాప. తల్లి స్తన్యం నోట్లో ఉన్నది. చప్పరిస్తూ పాలను తాగుతున్నది. దుప్పటి కప్పి ఉంది కాబట్టి పొగలు పాపాయిని చేరుకోలేదు. దుప్పటి తెరవగానే ముఖానికి పొగ తగిలి స్తన్యాన్ని వదిలి కేర్ మంటూ ఏడ్చింది. మత్తులో ఉన్న తల్లికి ఇవేమి పట్టడం లేదు.

క్షణం ఆలస్యం చేయకుండా పాపను దుప్పట్లో చుట్టి ఛాతికి దగ్గరగా పెట్టుకొని కిందకు వచ్చాడు. తల్లిని రక్షించడానికి ఇద్దరు సహోద్యోగులను పైకి పంపించాడు.

కాలుతున్న భవనానికి దూరంగా నడిచాడు. దుప్పటి విప్పి చూసాడు. పొగ గొంతులోకి వెళ్ళటం వల్ల శ్వాస తీసుకోవటానికి కష్టపడుతున్నది ఆ చిన్నారి. ఛాతిపై తన మునివేళ్ళతో మెల్లగా రుద్దాడు. బొటన వేలు, చూపుడు వేళ్ళను రెండు చెంపలపై ఉంచి మెల్లగా ఒత్తాడు. పాప పెదాలు విచ్చుకొని నోరు తెరుచుకొంది. గాలి నోటి లోపలికి వెళ్ళడంతో శ్వాస తీసుకోవడం మొదలెట్టింది. ఏడ్పు ఆపింది. దగ్గు ఇంకా పూర్తిగా తగ్గలేదు. ఒక అరచేతిలో పాపను తలకిందులుగా చేసి తలను కొద్దిగా కిందకు వాల్చి ఇంకో చేతి చూపుడు, మధ్య వేళ్ళతో వీపుపై సున్నితంగా చరిచాడు. కొన్ని క్షణాల తరువాత పాప శాంతపడింది.

పాపను రెండు చేతుల్లోకి తీసుకొని పైకి తిప్పాడు. పాప నవ్వింది. అతి సుందరమైన నవ్వు. అమాయకత్వపు ముఖంల్లో అత్యంత ప్రశాంతమైన నవ్వు. చుట్టుపక్కల ఏం జరుగుతుందో తెలియని పసితనపు నవ్వు. చీకట్లను ప్రాలద్రోలుతూ వెలుగులు వెలిగిస్తున్న ముత్యం లాంటి నవ్వు. నల్లటి ముఖారవిందాన్ని రెట్టింపు చేస్తున్న మల్లెపూవు తెల్లదనపు నవ్వు. రాబర్ట్ ను చూస్తూ బోసినవ్వులు చిమ్మింది. అతనికి కళ్ళలో నీళ్ళు ఉబికాయి. అతనూ నవ్వాడు. పాపాయి కిలకిలా మంది. అంతే, రాబర్ట్ మనసు దూదిపింజలా గాలిలోకి ఎగిరింది.

అమ్మాయిని పోలీసులు తీసుకెళ్ళారు. తండ్రి ఎవరో తెలియదు. తల్లి కూడా ఎవరికీ చెప్పలేదు. తాతయ్య ఉన్నాడు. కాని, అతను గవర్నమెంటు ఇచ్చే సంక్షేమ పథకాలపై బతుకు వెళ్ళదీస్తున్నాడు. మనవరాలుని పెంచే స్థితిలో ఆర్థికంగా, ఆరోగ్యంగా లేదు. కాబట్టి పాప శిశు సంరక్షణలోకి వెళ్ళిందని తర్వాత విన్నాడు. తల్లి తీవ్ర అస్వస్థకు గురై మరణించిందని అతనికి మరి కొద్ది రోజుల తర్వాత తెలిసింది.

★★★

“మిస్టర్ విలియమ్స్! ఇప్పుడు మిమ్మల్ని మాట్లాడమని మా మనవి” అన్న ప్రెసిడెంట్ మాటలతో ఈ లోకంలోకి వచ్చాడు రాబర్ట్.

తడబడుతున్న రాబర్ట్ ను చూసి, “మీరు అక్కడే కూర్చుని మాట్లాడండి” అంటూ మైక్ తెచ్చి చేతికిచ్చాడు.

“నాకేమి తోచటం లేదు. నా నోట ఒక్క మాట రావటం లేదు. నా మనస్సు ఒక రకమైన విచిత్ర పరిస్థితిలో ఉంది. కాని ఒకటి మాత్రం చెప్పగలను. ఈ ప్రపంచంలో జరిగే ప్రతీ ఘటన వెనుక ఒక బలీయమైన కారణం ఉంటుందని గట్టిగా నమ్ముతాను. కాలం, పరిస్థితులు అన్ని కలిసొచ్చాయి కాబట్టి ఆ సమయంలో నేనక్కడున్నాను. నా కర్తవ్యాన్ని నిర్వహించాను. నా యాభై ఏళ్ళ సర్వీసులో ఒక విషయం గట్టిగా అవగతమైంది. అదేమిటంటే, ఈ భూమ్మీద

పుట్టిన ప్రతి ప్రాణం ఎంతో విలువైంది. మన మనసుల్లో పుట్టే అన్ని వికారాలు పక్కన పెట్టి ప్రతి ప్రాణిని రక్షించుకోడానికి శాయాశక్తుల ప్రయత్నించాలి. అంతకన్నా ఇంకేమి మాట్లాడలేను. నేను చేసిన చిన్న సహాయంతో షకీత ఇంత పెద్దగా ఎదిగింది అంటే నా జీవితంలో నేను ఇంకేమి కోరుకుంటాను" అన్నాడు రాబర్ట్.

అలా అంటున్న రాబర్ట్ ను చూసి "కాని, మీరు ఇప్పుడు ఒక పని మాత్రం చేయగలరు" విన్నవిస్తున్నట్టుగా మాట్లాడింది షకీత.

"ష్యూర్, ఏమిటది?" నవ్వాడు రాబర్ట్.

"మీ ఒళ్ళో కూర్చుని ఫోటో దిగాలనుంది" అభ్యర్థించింది షకీత.

చేతులు చాచాడు రాబర్ట్. పరుగున వెళ్ళి ఒళ్ళో కూర్చుంది షకీత.

అలా కూర్చున్న ఇద్దరిని చూస్తుంటే నలుపును తెలుపు మరింత తళతళమని చేసిందా? లేక, తెలుపును నలుపు మరింత ప్రకాశవంతం చేసిందా? అన్నట్టుగా ఉంది. ఏదేమైనా, కెమెరాలు మెరుపులు చిమ్ముతూ 'క్లిక్ క్లిక్ క్లిక్' మని అన్నాయి.

ఆనందోత్సాహాల మధ్య పట్టా తీసుకొన్న తర్వాత గాల్లోకి ఎగురవలసిన టోపీలు ముందుగానే గాల్లోకి ఎగిరాయి.

★★★

COMMENTS